

Karjalohjalla kajahti

■ Karjalohjan kirkko valmistui vuonna 1860. Salaman isku tuhosi kirkon 1970. Vasta vuosituhannen vaihteessa kirkko alkoi näyttää entiseltä. Juhlavuonna 2010 kirkon ulkorappaus saatiin valmiiksi, sakasti entisöitiin ja kirkkosaliin tuli valaistus. Kirkko oli valmis ottamaan yleisönsä korkeatasoisilla musiikkiesityksillä.

Lauantaina (25.8.) oli eräs tällainen todellinen tähtihetki. Täydelle kirkkosalille tarjottiin Edward K. (Duke) Ellingtonin (1899-1974) säveltämä Jazz-messu Sacred Concert. Teosta tehdessään mestari oli jo uransa ehtoopuolella. Ensiesitys oli San Franciscossa vuonna 1965.

Tämä esitys kuultiin viime maaliskuussa Lohjalla, Porvoossa ja Sipoossa. Itse olin vasta toista kertaa Karjalohjan kirkossa ja tämän Ellingtonin mestariteoksen kuulin ja näin ensimmäisen kerran.

Täytyy sanoa heti aluksi, että mitään vastaavaa en ole kuullut aikoihin – ehkä en koskaan. Musiikin maisteri Kimmo Leppälä on ensikonserttinsa (1991) jälkeen antanut monenlaisia taiteellisesti korkeita näyttöjä. Nähdyn ja kuullun perusteella olisin valmis sanomaan, että tämä näyttö loistaa pitkään hänen kruununsa ehkä kirkkaimpana jalokivenä.

Täsmällisyys ja tarkkuus millä Leppälä johti teosta eteenpäin oli ihailtavaa. Tässä häntä auttoi tietysti Ellingtonin nero-

us. Big band ja kuoro soivat tavalla, joka oikein teki kipeää.

Karjalohjan oma Director Cantus ja Cantores Minores poikakuorossa laulajanuransa aloittanut Heikki Orama näytti, mistä palikoista hän on rakentunut maamme erääksi johtavista bassoista. Musikaalisuuden ja teknisen loiston lisäksi nautin hänen selkeästä englannin kielen artikulaatiostaan.

Varsinainen yllätys oli kuitenkin pikakomennuksen sairastuneen Marjukka Tepposen tilalle saanut Johanna Almark-Mannila. Minulle täysin tuntematon laulajatar on kertomansa mukaan kasvattanut muutamaa vuoden lapsia ja on nyt tekemässä paluuta laulavoiltoille.

Ovat minunkin homekorvani kuulleet tähän mennessä monenlaista, mutta Almark-Mannilan virtuositeetti ja käsittämätön ylärekisteri mykistivät ainakin minut – ja varmasti yleisön enemmistön.

Duke Ellington kiersi kuolemaansa asti orkesterinsa kanssa mm. kirkoissa. Hän teki vuosia yhteistyötä ruotsalaisen Alice Babsin kanssa. Babs muistetaan myös yhteistyöstään tanskalaisesta Ulrik Neumannin ja Svend Asmussenin kanssa.

Johanna Almark-Mannila olisi koska tahansa nykytaidolla ollut valmis astumaan Alice Babsin tilalle ja maestro Ellington olisi hyväksyn vaihdoksen.

Lohjan kaupunginorkesterin

intendentti, vauhdikas ja toimelias Felix von Willebrand sai jälleen uuden sulan jo ennestään sulkiensa peitossa olevaan hattuunsa. Hän teki tempun ja taikoi vuorokaudessa esiin Johanna Almark-Mannilan kaltaisen huippusopraanon!

Kuorona saimme kuulla lohjalaisen Laurentius-kuoron ja Kirkkonummen kamarikuoron yhdistelmää. Valmennustyön oli tehnyt kuorolaulun varsinainen pedagogivelho Pia Hemminki.

Vielä on lopuksi todettava, että eturivissä istui todennäköisesti ehkä konsertin onnellisin mies, Kimmo Leppälän muusikkosisä. Voi kuvitella tunnetta, kun poika johti Ellingtonin säveltämää teosta ja pojanpoika soitti orkesterissa kontrabassoa.

En ole vielä aiemmin kokenut sitäkään, että kirkossa yleisö antaa lopussa seisoen suosiotaan, joista ei meinannut tulla loppua.

Suosiotaan suitsutti myös eturivissä istunut ja Karjalohjan kesäasukas presidentti Tarja Halonen puolisoineen. Halonen pidättäytyi kuitenkin samanlaisesta performancesta, mikä tapahtui aikanaan Pori Jazzin Kirjuriluodolla.

Halonen hyppäsi tuolloin lavalta liikehtimään soulkuningas James Brownin kanssa. Sitäkään hetkeä on vaikea unohtaa.

Ilkka Lähteenmäki
hyvän musiikin ystävä